

EN SPURV I TRANEDANS

af C. Hostrup.

(1848. Det kgl. Theater.)

Tempo di Marcia.
Kor af Studenter.

O. Lindblad:
„Glad så som fåglen.“

I.

Spar - somt i Nor - den vi Blom - ster fin - de, Far - ven er bleg kun og svag de - res Duft;

Blom - sten hos os er den dej - li - ge Kvinde, frodigst hun gror i den nor - di - ske Luft, frodigst hun gror i den

nor - di - ske Luft. Hen - de vi el - ske, mens Hjer - tet det slaar; hen - de vi prise, mens Læ - ben for - maar.

hen - de vi el - ske mens Hjer - tet det slaar, hen - de vi pri - se, mens Læ - ben for - maar.

Løk - ker - ne blø - de og Væx - ten den slan - ke, Klang i sin Stem - me og Snild - hed i Blik,

Ild i sit Hjer-te og Ren-hed i Tan-ke, det hun i Arv ef-ter Mo-de-ren fik.

Maestoso.

Kor af Studenter.

Weyse. (af Reformations Kantaten.)

II.

V. 1. En-som og mørk og snæ-ver er vor Bo- lig; Tum-mel og Spræl, Glan-sen der-u-de
 V. 2. Dog i vort Kam-mer Eri-ste-ren for-svin-der hur-tigt i-gjen; Ver-den for-mind-skes,

1. maa Stu-den-ten ro- lig si-ge Far-vel. Lok-ten-de To-ner ind til os sig trænge, Ver-den er lys og
 2. Pi-gens rø-de Kin-der brat fal-me hen. Højt o-ver Jor-den sti-ge vi til Kam-pen, E- vigheds Por-te

1. Kvinden er saa smuk; men vi Dø-ren stæn-ge, skjønt med et Suk, men vi Dø-ren stæn-ge skjønt med et Suk.
 2. aab-nes for vor Sans, og vi se ved Lam-pen Mu-ser-nes Dans, og vi se ved Lam-pen Mu-ser-nes Dans.

Allegretto marcato.

Kor af Studenter.

Crusell. „Till tings! Till tings.“

III.

V. 1. Af- sted, af- sted! til Ar-bejd vil vi gaa, til Hel- te- færd, vi

ned os duk-ke vil fra Top til Taa i Væl-det her.

V. 2.

Kom, bad dig, Orm! Du plettes jo endnu
 Af Jordens Muld!
 Ej ganske tom er Bollen end, og du
 Ej ganske fuld.

V. 3.

Og naar vor Aand sig bæver fri og let.
 Til Salighed,
 Hvad gjør det da, om Støvet segner træt
 I Støvet ned?

IV. **Andantino.**

Ravn. **Hall.**

I Hver Morgen rej-ste Jeg min Krop, naar det ad Da-gen gry - de; Jeg sat-te mig paa Bor-det op - Paa

Ravn. **Hall.** **Ravn.** **Hall.**

Bor det? - Ja og sy - de. - Men tog De in - gen Hvi - le - stund? - Jo mens jeg ved min Fro - kost sad. - Og

Ravn.

saa De sy - de fort? - Nej kun ind til jeg fik min Mid - dags mad; men var saa den for - daj - et, tog

straks jeg fat paa Tøj et.

V.2.

HALLING. Og saadan gik det altid?

RAVN. Ja

Fra Gry til Aften silde.

HALLING. Og gik med Kammerater da
De aldrig til et Gilde?RAVN. Nej Gudbevaers! saadan Sjov
Gjør Pungen tom og Lommen læk,
Og bad jeg Mester om Forlov,
Saa svared han mig Immervæk:
Fornøj dig blot saalænge,
Det ikke koster Penge.

V.3.

HALLING. Og i det lange Tidsrum De
En Bog ej kunde røre?RAVN. Nej, men saasnart vi havde fri,
Fik noget vi at høre.Hver Søndag, Klokken ni præcis,
Saa læste Mester højt - Jeg tror,
Det var i Helsingørs Avis -
Og derpaa sa' han disse Ord:
Forglem det aldrig siden!
Man følge bør med Tiden.

Moderato.

117

C.M.v.Weber. „Sgibt kein schöner Leben“

Ravn.

V.

*mf**legato*

1. Da De gik i af-tes, tog jeg

ind til Kraf-tes i det Her-berg der i Fu-ster- vig.

Der er pæ-ne Gjøster, og jeg véd, at Me-ster plej-er

van at ta' sig der Lo- si.

O, hvor Sengen smag-te! og i- mor-ges brag-te Vær-ten Kaf-fen ind med Bol-ler

til. Men da jeg saa spurg-te, hvad det

ko- sted, gjor- de han et Buk og sa: hvad Her- ren vil! og da

jeg saa spurg- te, hvad det

ko- sted, gjor- de han et Buk og sa: hvad Her- ren vil!

V. 2.

Hvor jeg vandred siden,
 Traf jeg hele Tiden
 Pæne Folk, som godt jeg syntes om.
 Ingen, som jeg mødte,
 Mig paa Armen stødte,
 Nej, de gik af Vejen, hvor jeg kom.
 Hvor jeg hen mig drejed,
 Gamle Koner nejed,
 Skjøndt jeg var dem ganske ubekjendt.
 Damerne, som saa mig,
 Gik og glode paa mig,
 Ret som om jeg var en svensk Student. :||

Allegretto.

Mel: af Dellamaria.

Ravn.

VI.

1. Jeg fød - tes her i Kjø - ben - havn, vi bo - de hos en Snedker Pi - per. Min Fa'r han hed To - bi - as

Varbjerg.

Ravn.

Varbjerg.

Ravn - Og hvad var han? - Han var Skjær - slip - per. De ler, hvor - dan? De ej mig tror? - Nej jeg blev

blot lidt o - ver ra - sket. Sig hvad be - stil - te De - res Mo'r? Aa hun gik om og va - sked.

V. 2.

V. 3.

RAVN. De tror mig ej?

VARBJERG. Og De har været i Paris?

VARBJERG. Bliv De kun ved!

RAVN. Ja det — det var paa Professionen.

Og De er Haandværksmand, jeg vædder?

De ler endnu?

RAVN. Ja ganske rigtig! VARBJERG. Kanske Smed?

VARBJERG. Naturligvis!

RAVN. Nej, der De fejled, jeg er Skræder.

Jeg ler, indtil De skifter Tonen.

De ler endnu?

Den Profession, De rejste paa,

VARBJERG. Jeg er saa fri.

Var vist, naar Ordet ret forklares,

De ser, at ogsaa jeg, min Kjære,

Diplomati — hvad si'r De saa?

Forstaar mig lidt paa Ironi.

RAVN. Jeg siger: Gudbevares!

RAVN. Ja det kan gjerne være.

Allegro moderato.

Margrete.

Fredm. Epist. 70.

(oprind. Motiv af Rinaldo da Capua.)

VII.

1. Gjø - ster vi se saa in - der - lig gjer - ne, men na - tur - lig ej en - hver; saa man de ha' paa MINE 2. Hvad er det da for Da - mer som komme? M. Aa det er af sam - me Sort: Nøg - le er Frøknær,

Bry - stet en Stjer - ne lel - ler og en Nøg - le der. Det er langt fra nok, om de ej - er Mil - li - o - ner; Fru - er er som - me, thi Ma - dammer vi - ses bort. Hvad skal vi med dem, vi har det der er besser;

1. nej, Standsper- so - ner, Hof-fets Pa-tro-ner, Gre-ver, Ba-ro-ner -tænk Dem! det er den Omgang, som vi kun har kjær.
2. ja, Ba-ro-nes-ser, æg-te Com-fes-ser, tyd-ske Prindses-ser -tænk Dem! Al-le de an-dre de gjør os kun Tort.

VIII. **Allegro.** **Mine.** **Ravn.** **Mine.** **Ravn.** **Mine.** **Fredm. Ep. 33**
(oprind. „Valdhorstykke.“)

1. Naar jeg ser... Naar Du ser - Dig som fin - Ca - va - ler - Og by - der dig The og Is og an-det mer, saa er

jeg - Naa, hvad saa? - Gan-ske vis - Hvor - paa? - At hjer - te - lig gri - ne Jeg maa. Naa, lad gaad -

Naar du staar - Som sagt - I din Glans - Og Pragt - Og Fræk-ner og Fru - er gjø - re paa dig Jagt, er det

mig - En Pla-ser - At en slig Ca - va - ler - I - grun - den dog el - sker mig - Me - get mer.

V. 2.

MINE. Dem vi og - RAVN. Faar at se.
MINE. Ikke sandt? HALLING. Jo maaske.
MINE. Ja sikkert vi der skal samles alleTre.
Og De er - HALLING. Deres Ven!
MINE. Vi er De - RAVN. - res igjen!
MINE. O ja! vi skal ret have Spænd!
RAVN. Ja saamen!
MINE. Og naar godt - RAVN. Det saa gaar -
MINE. Naar du der - RAVN. Kunder faar -
MINE. Saa haaber jeg, snart den glade Time slaar,
Da du kom. - RAVN. - mer i Havn -
MINE. Og jeg selv - RAVN. Skifter Navn -
MINE. Og bliver for evig din - RAVN. Madam Ravn.

Andantino
Baronen.

Tysk Folkemelodi.

IX.

1. Som æd - le Plan - ter kjen - des kan paa de - res Blomst eller Blad, saa kjen - der man en

legato

A - delsmand paa et - Jeg ved ik - ke hvad. Det er et Mær - ke, Na - tu - ren gav, et

Præg, som føl - ger ham til hans Grav, det no - get er, som i ham hør men ik - ke kan tol - kes med

rall.

Ord.

V.2.

VARBJERG. Men dette Mærke, dette Præg
Dog sikkert finde sig lod.
BARONEN. Ja vist, men ej i Haar og Skjæg
Og ikke i Haand eller Fod.
Det trænger dybt gjennem Sjæl og Krop
Og fylder hele Personen op;
Og kun en Adelsmand, jeg tror,
Kan finde dets lønlige Spor.

V.3.

VARBJERG. Men det dog vistnok vise maa.
Sig mest i enkelte Træk?
BARONEN. Dog naar man gribe vil derpaa,
Saa smutter det pludselig væk,
Det taaler ej, at man ser det klart,
Det er saa fint, det er saa zart;
Højt gaar det over al Fornuft
Og er, hvad man kalder: en Duft.

Allegretto.
Ravn.

Fredm. Ep. 47.

X.

1. I Pa - ris man har det saa in - der - lig godt, der gaar man og dri - ver og mo - rer sig blot, man

spi - ser og man drik - ker og le - ver saa flot, og bor i et kon - ge - ligt Slot.

Naar det saa en Dag er taa - le - ligt Vejr, saa gaar man en Tour un - der skyg - gen - de Træer, for

Folk de spad - se - rer i tu - stue - vis der og al - tid i Søn - dags - klæ'r O ja

dejl.ig er vist Bou - le - var - den — Jo joi! — Og les Champs E - ly - sés? — Aa ja den er sgu go'! — Og der ne - de ved Floden — Ja

der er en Bro. Aa præ - tig den er, kan De tro! Ja præ - tig, ja det vil vi tro.

V.2.

RAVN. Huse der man ser med ffortende Sal
Og Stads overall, som er ikke saa gal;
En rigtig Pariser — se det er en Karl,
Han kjender sin Modejournal.
LUISE. Og det friske Liv. RAVN. Ja det gaar i Spring,
Der stolper man om, til man faar næsten Sting;
Man kjerer og farer som slet ingenting
I Dampvogn paa Gaden omkring.
PILSE. Er der Dampvogn' i Byen? RAVN. I tusindevis.
LUISE. Og Kaffer for Damer — PILSE. Med Kager og Is —
LUISE. Og Butikker — RAVN. Med Varer til billigste Pris.
Ja dejligt der er i Paris.
ALLE. Ja dejligt der er i Paris.

V.3.

RAVN. Levebrødet der er ikke saa tyndt
Idag gaar af Brug hvad igaar er begyndt.
LUISE. Og tænk de Soireer! RAVN. Ja sikken en Pynt.
Der sparer man ej paa sin Mønt.
PILSE. Denne Rigdoms Glans! RAVN. Ja mer end De tror,
For hver en Pariser gaar daglig paa Krør,
Og Skræderne de syr paa Mahognibord
Med Tæpper af ægte Castor.
LUISE. Det er ypperligt! PILSE. Selv hos den simple Flok!
Og Grisetternes Liv — LUISE. Vær blot ej equivoque!
RAVN. De maa vide — PILSE. Ja vist, jeg har læst Paul de Kock!
RAVN. Ja, ja saa forstaar De mig nok!
ALLE. Ja, ja vi forstaar Dem jo nok!

Andantino.

C. J. Hansen.

XI.

p legato.

Mine.

1. O, min Ven! jeg maa dig
2. O, min Ven! du nep - pe

1. si - ge, hvor du er mit Hjer - te kjaer; ej jeg fin - de kan din Li - ge i det
2. tror det, ej mig selv jeg kjen - der mer, u - de selv ved Kjoek - ken - bor - det, dig jeg

1. fi - ne Sel - skab her. Blandt de man - ge Ra - ri te - ter, al den Stads, som her man
2. ha - rer, dig jeg ser. Mens jeg sys - ler med Sal ve - ter, Glas og Kni - ve, tæn - ker

1. bar, er dog du, min e - gen Pe - ter, mig al - e ne dy - re - bar.
2. jeg: snart jeg dag - lig skal, min Pe - ter, dæk - ke Bord for dig og mig.

Con moto.
Ravn.

Alle.

Dansk Folkemelodie.

Ravn.

XII.

1. Og Kej - se - ren bor paa det høj - e Slot, Tra - la - le - ra, fal - de - ra, fal - de - ri - ra! Hans

Alle.

høj - ro - de Kjo - le den klær ham saa godt. Tra - la - le - ra, fal - de - ra tra - le - ra!

2. I Salen derinde laa Kejserens Kjøf,
Men Katten sprang op paa den samme Stol.

3. Og Katten han tog sig nu ikke i Agt,
Han tabte Noget paa Kejserens Dragt.

4. Da Kejseren nu til sin Kjøle saa,
Saa var der en stor Plamase paa.

5. Og Kejseren til sine Stormænd sa'
Hvor kommer vel den Plamase fra?

6. De Stormænd vidste slet ingen Besked,
Men saa blev Kejseren lynende vred.

7. Og Kejseren gav sine Stormænd Prygl,
Og det var nu blot for Plamasens Skyld.

8. Og de turde ikke slaa ham igjen,
Men derfor de slog deres Undermænd.

9. Og alle de Store de slog de Smaa,
Og de lod Pryglene videre gaa.

10. Den Herremand slog sine Bønder i Flæng,
Og Bonden sin Karl, og Karlen sin Dreng.

11. Og saadan fik hele Landet da Prygl,
Og det var nu blot for Plamasens Skyld.

Vivace.
Ravn.

Fredm. Sanger 58.
(oprindl. Motiv af Haydns Symfoni „L' Ours.“)

XIII.

Gaa bort, om jeg maa be, og naar jeg kal-der, kom saa ind igjen! saa skal De ba-re se, at
Fr. Maa-ske selv fra Pa-ris De har os hen-tet den A-mu-ment? R. Aa Ja, na-tur- lig-vis! Jeg

Baronen.

Luise.

Fruen.

det skal rig-tig bli-ve Spænd. O hvor vi læn-ges ef-ter det-te Spil! Naar blot det kom-mer snart! O
saa den der saa man-gen Gang. B. O det er ex-cel-lent. V. Ja det er stort. L. Hvad si-ger du, Ma-ma? Fr. Naar

Varbjerg.

Ravn.

gan-ske mag-ni-fique det bli-ve vil! Ja det er aa-hen-bart!
i Pa-ris For-tu-ne den har gjort, saa gjør den her E-clat. Ja nu maa De gaa

Alle.

bort! Vi gaa med Lyst, men og med Længsels-ve. Lad Ti-den bli-ve kort, til vi My-ste-ri-et maa se!

Andante.

E. Bruun.
Ravn.

XIV.

dolce.

1. Der

er en Frøken saa fin og skjær, hun ta-ler Fransk og kan syn-ge og spille, og hen-des Øjne staa

al-drig stille, og Munden den smiler saa mildt til Enhver. Og fornem er hun, og Væsen hun har, og der-med Dej-lig-hed

og hun for-e-ner, og Grunker dem ar-ver hun ef-ter sin Fa'r, saa kan De nok gjæt-te, hvem Jeg me-ner. Kan De det

gjæt-te? Kan De det gjæt-te?

sa..... loco.

fz

V.2.

Og saa er der en Fyr, af Skabning klein,
 Og fremmed end i de Fornemmes Sale;
 Men naar man vil om hans Væsen tale
 Saa tror jeg dog ej, der er meget i Vej'n.
 Og Alle holder nu højt ham i Pris,
 For Lystighed med Forstand han forener.
 Han nylig er kommen hertil fra Paris,
 Saa kan De vel gjætte, hvem jeg mener.
 Kan De det gjætte?

V.3.

Af dette hersens jeg nok maa tro,
 De let vil kunne til Resten Dem gjætte:
 Det Nette passer jo for det Nette,
 Og nette man finder jo begge de To.
 Er det ej rigtigt, at Frøkenen da
 Sin egen Nethed med Fyrens forener?
 Og hvis De nu svarer paa det med et Ja,
 Se saa har De gjættet hvad jeg mener.
 Vil De det gjætte?

Vivace.

Margrete.

Fredm. Sanger 22.
(oprind., Bergers de nos hameaux, ")

XV.

1. Ja i et saa-dant Sel-skab maa man kal-de ham en Skat, og he-le Hu-set

Halling.

Margrete.

har han paa den an-den En-de sat. Hvad han si-ger—Hvad han si-ger—Ly-stre de glat. Og de

Halling.

mo-rer sig saa godt, og de mo-rer sig saa godt. Og der syn-ges ly-stigt og der les, og de dan-ser—Og de dan-ser

Margrete.

Begge.

rundt i en Kreds. Og de mo-rer sig saa godt, og de mo-rer sig saa godt, og de mo-rer sig saa godt.

V. 2.

MARGRETE. Og Kispuds leged alle nu
Fra Yngst til Allerældst,
Saa flere Ruder gik itu,
Og knap et Glas blev frelst.
Løse Panter — HALLING. Løse Panter! **MARGRETE.** Gjør de dog helst.
Og de morer sig saa godt,
Og de morer sig saa godt.
Da Baronen dansed Menuet,
Han med Fruen — **HALLING.** Han med Fruen? **MARGRETE.** Faldt nok saa net:
Og de morer sig saa godt.
HALLING. Og de morer sig saa godt.
BEGGE. Og de morer sig saa godt.

Allegro.

Ravn.

Weyse.
(„Danser Majen skjen imøde.“)

XVI.

1. Ja min Lyk-ke jeg fandt i - blin-de, og se. nu har jeg vun-det det Spil, al-ting staar for
2. Men hvor for-nem jeg end skal væ-re, ej af Ven-ner jeg Haan-den vil sla; jeg paa Dem skal

mig Jo paa Pin-de, jeg kan faa nu hvad Fan-den jeg vil. Tank, jeg ho-ler - nu kommer det Bed-ste!
tæn-ke, min Kjæ-re, jeg skal hjel-pe Dem H. Tak skal De ha! R. Sov da vel. H. Jeg Dem on-sker til Lyk-ke.

da i Medgift en halv Mil-li-on, og i det-te Aar el-ler næ-ste bli-ver min Svi-ger-pa-pa Ba-ron.
R. Ja jeg i-ler til Lyk-ke og Lyst! Jeg skal ind for at-ter at tryk-ke Frø-ken Lu-i-se til des-se Bryst.

Allegro.

Hutter.

Baronen.

Bonedans., „Molinasky.“
(oprind. „Le Moulinage.“)

XVII.

1. Aa kom, Hr Halling! De-res Vo-tum er nød-ven-digt. Her er en Sag som ik-ke kla-res let. Den Perso-

nage. — Han for-tæller — Ja hvor skjen-digt! Men jeg tør vædde, at han dog har Ret. Hvad skal jeg sva-re? De skal for-

kla-re, De skal os læ-se det-te Gaa-de - net. Hvad skal jeg sva-re? De skal for- kla-re, De skal os læ-se det-te Gaa-de - net.

V. 2.

BARONEN. Her er Forvirring! FRUEN. Her er Tummel! HUTTER. Her er Trætte!
SØREN. Hele Forsamlingen er rent konfus.
FRUEN. De maa jo vide — HUTTER. De maa kjende jo den Rette.
KLINT. Du har jo bragt ham her til dette Huus.
HALLING. Hvad skal jeg svare? BARONEN. De skal forklare,
De skal nu vække os af denne Rus.
HALLING. Hvad skal jeg svare? ALLE. De skal forklare,
De skal nu vække os af denne Ruus.

Andantino.
Klint.

Fredm. Sanger. 55.

XVIII.

1. Her to for-skjel-li-ge Verd-ner re-præsen-ter-te staa, der er den fi-ne Por-tion, og den anden der.
Beg-ge, Fi-li-stre, halv slum-ren-de gennem Li-vet gaa, beg-ge kun bej-le til det, som er u-den Værd.

Varbjerg.

Baron.

Ja men en Rang, kjæ-re Ven, den er dog o-ver-maa-de god. Naar man for-bin-der med den a-de-ligt Blod.

Luise.

Pilsen.

Fruen.

Og saa Bal-ler, tænk Ba-ron! Og en smagfuld Dragt der-til... Og en fransk Kon-ver-sa-tion al-tid jeg pri-se vil.

Margrete.

Ja selv den, der kom-mer som Spurv i Tra-ne-dans, kan her-op-pe snart læ-re E-le-gans.

Alle.

Ja selv den, der kom-mer som Spurv i Tra-ne-dans, kan her-op-pe snart læ-re E-le-gans.

V. 2.

V. 3.

KLINT. Nede i Kjælderen sidder — TOKKERUP. Skomager Tokkerup,
Slider for Edden og truster sig ved en Taar.

MINE. Medens hans Datter — RAVN. Saa blomstrende som en Rosenknop.

MINE. Gjerne til Dans, men kun nødigt i Kjøknet gaar.

KLINT. Mellemdet to Verdener

Tror man der er et vældigt Spring,
Men dog i Grunden det er
Slet ingenting.

Faar man blot det ydre Skin —

RAVN. Er der ingen Forskjel mer,

Da kan selv en Fyrrepind

Gjælde for Kavalier.

Men naar atter mistet han har den laante Glans,

Staar han flau som Spurven i Tranedans.

KLINT. Mellem dem begge Studenten sin skjulte Bolig bar,
Der han til Sandheden vier sit stille Liv.

HUTTER. Glæder for Frihed — SØREN. Og ser gennem Ironiens Glar
Rolig og stolt paa Ellistrenes Lyst og Kiv.

KLINT. Stundom et løkkende Skin,
Der naar Studentens dunkle Bo,
Drager i Verden ham ind
Bort fra hans Ro.

HALLING. Og i Livets Jammerdal

Styrter han sig dristig frem,

Til han, træt af Haab og Kval,

Atter maa flygte hjem.

Da forstaar han, naar han igjen bar faat sin Sans,

At han selv var Spurven i Tranedans.